

sijo je Herman knez Hohenlohe, Langenburg. — Soproga kneza Bismarka je v Varzinu umrla v 70. letu svoje starosti. Tudi Bismark je bolan. Mogoče, da ta bolezen postane zanj nevarna, ker je že v 80. letu.

Rusko. Zadnji ponedeljek je bila slovesna poroka carja Nikolaja II. s princezino Aliso, zdaj imenovano veliko kneginjo Aleksandro Feodorovno. Ljudstvo ju je navdušeno pozdravljalo. Pa je mladi car tudi priljubljen, ker si upa brez vsake straže hoditi po petrograških ulicah. — Vsi dosedanji ministri ostanejo v službi. Ko je Giers rekel carju, da ne more več hoditi, odgovoril mu je: »Vašo glavo potrebujem, ne pa vaših nog«. Pod novim carjem se vsi, tudi katoličani, nadejajo boljših časov. Dal Bog!

Azija. Japonska vojska ni, kakor smo v časnikih brali, zavzela kitajske trdnjave Port Artur pred 14 dnevi, ampak se le 21. nov. Boj je trajal 18 ur. Ker so Kitajci s svojim brodom pobegnili ali pa ga uničili, so sedaj Japonci gospodarji kitajskega morja. Pot je sedaj Japoncem odprta v Tientsin, odkoder pridejo lahko v Peking. Kitajci so res slabi vojaki in strahopetneži; toda pred tednom je bilo slišati, da na nekaterih krajih kristjane preganjajo in celo morijo.

Za poduk in kratek čas.

Kako je Lukovnjakov Tomaž kolero vozil.

Zapisal Žitomir.

(Dalje).

V tem trenutku pa se začuje za njima na enkrat močen glas: »Kaj pa imata?« — Tomaž in cigan nekoliko odstopita ter se ogledata, kdo je prišel. Bil je gospod Lukovnjak, naš poštar. V roki je držal majhno knjižico, kojo je ravno danes sprejel iz mesta od okrajnega glavarja. Ž njo se je napolil k Tomažu. V knjižici so stale postave, kako naj ravnajo hišni gospodarji, da se zabrani med njimi kolera hitra razširjatev. Ker je bil takrat gospod Lukovnjak tudi župan, treba je bilo da se prvi ukloni novi postavi. Zato gre kmalu, ko je prečital ukaz, na dvorišče, da bi razložil Tomažu, kako mora v bodoče skrbeti za snažnost v hlevih in na dvorišču. Ko pa vidi, da Tomaž ni sam, da se pogovarja z nekim tujcem, postane in posluša. Poštar je hitro spoznal cigana. Dopalo se mu je, da se je Tomaž vedel skrajja tako moško proti ciganu; kajti pógumnost in odločnost ni bila vselaj ravno najboljša stran Tomaževa. Ne bil bi se menda zglasil, da ni postal cigan tako srdit in da ni vzdignil preteče svoje pesti. A zdaj se je zbal za Tomaža in zato je stopil k njima in glasno vprašal:

»Kaj pa imata?« — Osupnjena sta zrla oba v poštarja. Potem pa pogleda Tomaž cigana, a cigan Tomaža, in v prvem trenutku iznenadenosti njiju nobeden ne odgovori. Naposled začne cigan: »Kovač sem in vprašal sem, ali bi imeli kaj dela za-me«. — »In kaj je rekel Tomaž?« vpraša poštar. Cigan je bil tiho, ali Tomaž reče ponižno h gospodu Lukovnjaku: »Nimamo ničesar!« — »No, s tem mislim je stvar končana, in ni vama bilo treba kričati in se groziti!« reče resno gospod poštar. »On me je...« zglasita se sedaj naenkrat oba, Tomaž in cigan, ter hočeta tožiti jeden drugega in samega sebe opravičiti. Vendar gospod Lukovnjak je vedel, kaj hočeta reči, in zato jima zastavi jezike ter osorno in močno izpregovori:

»Tiho oba! Tomaž, ti nadaljuj svoje delo, a vi pojdite svojo pot, ker dela nimamo nobenega za vas! Z Bogom!« in obrne se k Tomažu ter ga nekoliko časa

opazuje pri njegovem opraviilu. Potem pa mu začne razkladati postave o kolero.

Cigan je začel počasnih korakov odhajati, a za kozolcem se je ustavil, da bi slišal, kaj sta se menila poštar in njegov hlapec. Tomaž gleda ves čas razkladanja začujeno gospoda Lukovnjaka in še le, ko mu je ta že vse dopovedal, vpraša ga s široko odprtimi očmi, počasno izgovarjajoč besede: »Dosedaj pa to ni bilo potrebno?« — »Ne«, odgovori gospod, »postave so celo nove«. »Postave so?« čudi se Tomaž; »zakaj pa so te postave?« »Zaradi kolere, da se jej obranimo.«

»Ko—le—re?« Beseda mu je bila celo neznana, in še bolj široko je odprl svoje oči ter jih upiral v gospoda poštarja. »Da, da, zaradi kolere. Če ta pride do nas, smo v enem dnevu vsi v krtovi deželi. Torej stori, kakor sem ti naročil!«

Tomaž se je ustrašil, ko je slišal, kako grozovita je kolera. Med tem je že popolnoma pozabil na prejšnji dogodek s ciganom. Kdo je neki ta kolera? Ali morda kaka gospa? Slišal je že praviti, da pridejo včasih v kako mesto nenavadno velike in močne gospe. Da bi se prepričal o resničnosti svojih mislij, vpraša hitro gospoda, ki se je že obrnil, da bi odšel:

»Ali je kolera kaka močna gospa?« — »Seveda tako močna, da bo nas vse premagala in pomorila!« odgovori mu gospod, že odhajajoč, ter se smeje nevednosti Tomaževi.

Tudi za kozolcem se je nekdo pri teh besedah zakrohotal. Bil je cigan. Njegovo veselje je izviralo iz dveh uzrokov: prvič, ker se je Tomaž tako osmešil s svojo nevednostjo in drugič, ker mu je šinila hipoma v glavo misel, kako se maščevati nad Tomažem zaradi njegove današnje neuljudnosti. In ta ciganova misel je postala za Tomaža usodepolna, kajti uresničila se je ter spravila Tomaža še v neljubše položaje, kakor jih je imel danes. Cigan je hitro izginil, ko je zaslišal korake poštarjeve.

Tomaž pa je bil po zadnjih besedah gospoda Lukovnjaka ves pobit in preplašen. Niti na prejšnji dogodek s ciganom se ni več spomnil. Še dolgo časa je stal nepremično na jednom in istem prostoru ter premišljeval besede, ki jih je ravnokar slišal. Nekak strah ga je začel obhajati. Kolere se je močno bal. Trdno sklene, da hoče z največjo skrbnostjo paziti na snago po hlevih in na dvorišču. Če bo tudi prišla, vendar nam ne bo nič hudega zadela, ker bo videla, da je vse v najlepšem redu, mislil si je Tomaž. Siromak se je res zelo bal kolere, a Bog zna, kako bi se se tresel, ako bi mu kdo povedal, da bo prišel kmalu s kolero v najožjo dotiko. (Dalje prih.)

Smešnica. Ko je te dni policija v Segedinu zapisavala mestne reveže, prišla je komisija v bórno stanovanje neke stare ženice. Ko so jo uprašali za ime in starost, odgovorila je mirno, da se zove Julijana Szilagyi in da je stara čez sto let. Ko pa jo je komisar uprašal, je-li udova, vzdignila je roko in živahno odgovorila: »Prosim lepo, jaz sem se deklíč!«

Razne stvari.

(Cesarjeva skrb.) Dne 27. nov. so presvetli cesar odposlancem dunajskih mesarjev odgovorili, da želijo, naj se vlada ozira na potrebe prebivalstva. Rumunske meje pa sedaj ni mogoče odpreti zaradi prevelikih težav.

(V Brezicah) so priredili ondotni vrli domoljubi lepo veselico na korist družbe sv. Cirila in Metoda, ki